

saa vidt synes jeg altsaa, at det er overflødig at sende Lovforslaget i Udvalg, men hvis det ærede Medlem fra Thisted og hans Parti ønsker det, vil vi Socialdemokrater naturligvis ikke modsætte os en kort Udvalgsbehandling. Men jeg vil da udtale Haabet om, at den ogsaa maa blive kort, thi der er nu gaaet over 2 Maaneder, siden Ministeren lovede at nedsætte denne Kommission, og skal det være et halvt Aar, inden Kommissionen bliver nedsat, fristes man til at spørge: Hvor længe vil det saa være, inden Kommissionen bliver færdig med sit Arbejde? Og det er jo Hovedsagen.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til dette høje Ting.

Alfred Christensen: Hvis Grundejerne i Tidens Løb var blevet staaende ved den beskudne Ret, de havde til at fange Aal fra Aalegaarde, det vil sige fra et Bræt med en vedhæftet Ruse, og saa havde røgtet Rusen med en Ketcher eller ved at trække den op paa Brættet og føre den i Land, var der ikke mange, der havde misundet dem denne Ret, men i Tidens Løb udviklede Aalegaardene sig til at være noget, der vel var hæftet i Land, men som strakte deres Ruser langt ud i Farvandet, saa at Aalegaarden spærrede lange Strækninger, og der blev fisket meget effektivt fra dem. De blev mere og mere værdifulde, og derved lykkedes det Ejerne af dem ved forskellige Domsafsigelser, som jeg nok kan stemple som meget ubehændige, og ved Skøn af saakaldte sagkyndige, som jeg nok kan betegne som ikke meget behændige, at faa sig tillagt en Retsbeskyttelse, som greb langt ind i den frie Fiskers Ret og langt ud over, hvad der var tilsigtet ved Bestemmelserne i Christian den Femtes Danske Lov. Ved Fiskeriloven af 5. April 1888 blev disse Fiskeriprivilegier stadfæstet i et saadant Omfang, som man tidligere ikke nogen Sinde havde gjort sig nogen Tanke om, og fra denne Dag af, den 5. April 1888, har Spørgsmaalet om helt at afløse disse Privilegier og lade Grundejerne have deres Jord og Fiskerne deres Hav til frit at fiske paa været saa levende, at det ikke kunde afvises. Ved alle de Forhandlinger om Fiskerilove, der siden den Tid har fundet Sted, har man da ogsaa gjort alt, hvad man kunde, for efterhaanden at indskrænke Privilegierne, og ved Loven af 1907 bragte man det saa vidt, at den frie Fisker kunde deltage i

Fangsten paa den blanke Aal. Det er nemlig kun den blanke Aal, det drejer sig om, Vandreaalen, der i Efteraarsmaanederne August, September og Oktober søger op over vore Kyster for derfra at gaa ud i Atlanterhavet og lægge sin Leg.

Man skulde tro, det var en fortjenstfuld Gerning at opdage nye Fiskesteder, der kan tilføre Nationen Rigdomme, men Tilstanden efter den 5. April 1888 har været en saadan, at alt Fiskeri efter Vandreaalen praktisk talt har været lagt i Grundejernes Hænder, og den frie Fisker har været uden Indflydelse paa Fiskeriet. Grundejerne har enten selv kunnet fange Aalene, eller de har kunnet bortleje deres Ret, eller de har endelig helt kunnet lade Fiskeriet ligge, andre har derimod ikke kunnet fiske i det Farvand, der laa ud for Grundejernes Ejendomme, thi alt Fiskeri der tilhørte Grundejerne. Vi har i vor Domssamling et Eksempel paa, hvor vidt noget saadant kan føre. En Portør ved Jernbanevæsenet, der havde gjort Tjeneste ved Korsør og der set, hvorledes man fangede Aal i Ruser langs med Kysten, blev forflyttet, jeg tror, det var op til Struer, eller det var maaske et andet Sted ved Limfjorden. Han syntes, at Farvandet paa vedkommende Sted saa ud, som om der kunde være Aal deri; der var ikke før nogen, som havde anet, at der gik Vandreaal paa dette Sted, men Stedet viste sig at være et godt Fiskested, og saa satte Portøren i god Tro nogle Ruser ud, og han fangede Aal i brede Baner. Denne Mand blev ikke betænkt med en Nationalbelønning, han blev ikke en Gang hverken Dannebrogsmænd eller Ridder af Dannebrog, men han blev straffet for sin Handling med høje Bøder og ikendt Erstatning til Grundejeren for hvert Etmaal, hans Ruser havde staaet, og saa begyndte Grundejeren Fiskeriet. Saadant kan være Lov i et Land, men Ret er det ikke, overensstemmende med Retfærdigheden er det ikke, og denne Ret maa afløses.

Der har været Raab om Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse af Spørgsmaalet om Afløsning af disse Fiskeriprivilegier, og nu staar vi da i Henhold til det foreliggende Lovforslag overfor Nedsættelse af en saadan Kommission. Alle de, der ser paa Danmarks Fiskerierteresser med de samme Øjne som jeg, hilser et saadant Lovforslag med Glæde, og det er mig ikke ret muligt at se, hvad vi skulde behandle i et Udvalg. Naar det imidlertid ønskes fra anden Side, kan vi